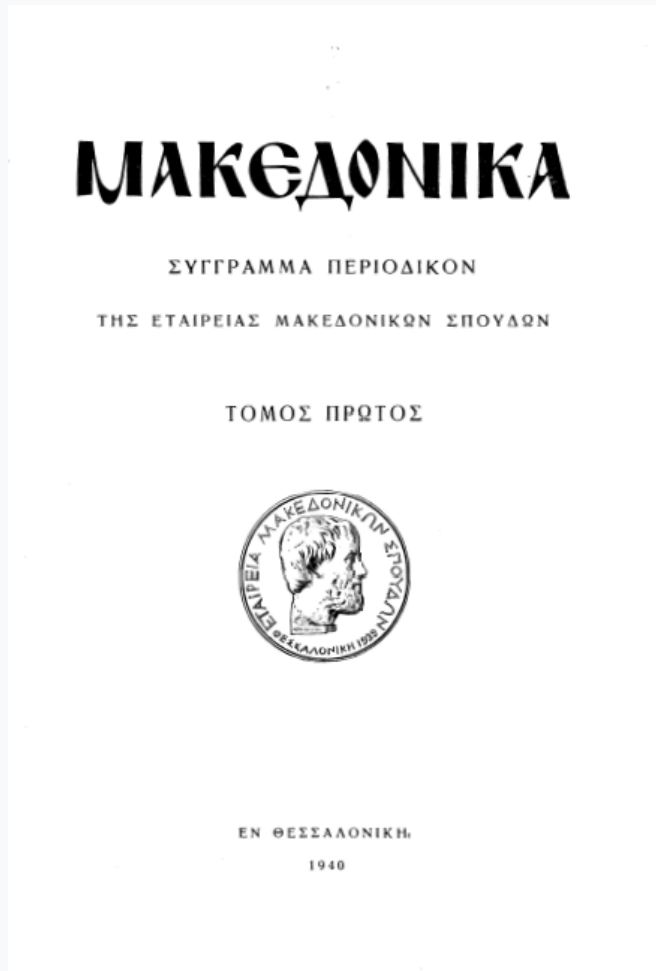

Μακεδονικά

Τόμ. 1

Ιωακείμ Μαρτινιανού, Μητροπολίτου Ξάνθης, Συμβολαί εις την ιστορίαν της Μοοχοπόλεως. Α'. Η ιερά μονή του τιμίου Προδρόμου κατά τον εν αυτή Κώδικα (1630-1815) Εν Αθήναις, 1939... & Αντωνίου Κεραμοπούλου, Τι είναι οι Κουτσόβλαχοι. Εν Αθήναις, 1939...

Περικλής Κ. Βιζουκίδης

doi: [10.12681/makedonika.9238](https://doi.org/10.12681/makedonika.9238)

Copyright © 2016, Περικλής Κ. Βιζουκίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Βιζουκίδης Π. Κ. (2017). Ιωακείμ Μαρτινιανού, Μητροπολίτου Ξάνθης, Συμβολαί εις την ιστορίαν της Μοοχοπόλεως. Α'. Η ιερά μονή του τιμίου Προδρόμου κατά τον εν αυτή Κώδικα (1630-1815) Εν Αθήναις, 1939. & Αντωνίου Κεραμοπούλου, Τι είναι οι Κουτσόβλαχοι. Εν Αθήναις, 1939. *Μακεδονικά*, 1, 544-549.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.9238>

Ἰωακείμ Μαρτινιανού, Μητροπολίτου Ξάνθης, *Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μοσχοπόλεως*. Α΄. *Ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου κατὰ τὸν ἐν αὐτῇ Κώδικα* (1630-1815). Ἐν Ἀθήναις, 1939 (ἔκδ. Δ. Δημητράτου) σσ. ις΄+194.

Ἀντωνίου Κεραμοπούλου, *Τί εἶναι οἱ Κουτσόβλαχοι*. Ἐν Ἀθήναις, 1939 (τυπ. «Ἐστία») σσ. 152.

Παρεκλήθην νὰ γράψω ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἀνάλυσιν κριτικὴν τῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους δημοσιευθέντων δύο συγγραμμάτων, ὧν προτάσσονται ἐνταῦθα αἱ ἐπιγραφαί. Τὰ ἔργα ταῦτα διακεκριμένων ἀνδρῶν, τοῦ μὲν, Ἠπειρώτου, ἐπιφανῆ κατέχοντος θέσιν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱεραρχίᾳ, τοῦ δέ, Μακεδόνα, ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐπιστήμῃ διαπρέποντος, τυγχάνουσιν ἐν τοῖς παρούσαις ἡμέραις τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἀγῶνος τῶν Πανελλήνων ἐξαιρέτως ἐπίκαιρα δι' εὐνοήτους λόγους. Ἐσκέφθην ὁμως ἐπὶ πολὺ ἂν πρέπει νὰ προβῶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐκφρασθείσης πρὸς με εὐχῆς, τοῦτο μὲν διότι συνδέομαι ἀπὸ δεκαετηρίδων μετ' ἀμφοτέρων τῶν συγγραφέων διὰ στενῆς φιλίας, ἥς ἔνεκα ἡ ἐμὴ κρίσις δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ἴσως τελείως ἀπροσωπώλητος, τοῦτο δέ — καὶ κυρίως — διότι δὲν κέκτημαι εἰδικὴν ἀρμοδιότητα ὅπως ἀποφανθῶ ἐγκύρως περὶ τῶν ἐν ταῖς εἰρημέναις συγγραφαῖς ἐκτεθειμένων. Ἐπειδὴ ὁμως ὑπῆρξεν ἀδύνατον ν' ἀποφύγω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιμόνου εὐχῆς, ἵνα εἶμαι ἐν τάξει πρὸς ἑμαυτὸν τε καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, προέκρινα μέσην τινὰ λύσιν, νὰ γράψω δηλονότι ἀπλῆν συνοπτικὴν ἀνάλυσιν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος συγγραμμάτων, οὐχὶ δὲ κριτικὴν, ἥτις εἶναι ἔργον ἀνδρῶν ἐμοῦ ἀρμοδιωτέρων ἐν τοῖς προκειμένοις. Ἡ ἀνάλυσις γενήσεται κατὰ τρόπον, ἰδιόρρυθμον δι' ἀποσπασμάτων εἰλημμένων ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν πραγματειῶν τῶν εἰρημένων συγγραφέων.

1. Ὁ μητροπολίτης Ξάνθης Ἰωακείμ Μαρτινιανὸς ἀνήκει εἰς τὴν φιλόμουσον χορείαν τῶν εὐαρίθμων ἱεραρχῶν, οἵτινες δὲν περιορίζουσι τὴν δρᾶσιν αὐτῶν εἰς μόνον τὰ τελετουργικὰ καὶ ποιμαντικὰ καθήκοντα, ἀλλ' αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ συμμετέχωσιν ὅπωςδὴποτε ἐνεργῶς τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῆς χώρας. Οὕτως ὑπεβλήθη εἰς τὸν κόπον τῆς ἐρεύνης καὶ περισυλλογῆς χρησίμου τοῖς ἱστορικοῖς ὕλικου ἐκ τῶν «ἐν συντρίμμασιν ὑπολελειμμένων ἀρχείων», ὡς γράφει ἐν τῷ προλόγῳ, μιᾶς τῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας διακριθειῶν «μεγάλων ἐκείνων καὶ διοικητικῶς ἀνέκαθεν προνομιούχων κοινοτήτων, αἵτινες, ἐλαφρότερον ὑφιστάμεναι τὸν τῆς δουλείας ζυγόν, ἠὲδοκίμησαν, ἐγένοντο ὀνομασταί, ἐκέκτηντο καλῶς λειτουργοῦντα σχολεῖα, βιβλιοθήκας, τυπογραφεῖον, ἐπικοινωνίαν τακτικωτάτην μετὰ τῆς Δύσεως, καὶ κατέλιπον πλοῦσι εἰς τὴν τέλει γραμματοφυλάκια καὶ κώδικας, ἴχνη σταδιοδρομίας αἰγλήσεως». Ἐν ταῖς ὀλίγαις ταύταις γραμμαῖς εὐστόχως καὶ ὁλοῦν ἐπιγραμματικῶς σκιαγραφεῖται ἡ σημασία τῆς ἄλλοτε ποτε ἀκμασάσης ἡπειρωτικῆς πόλεως, τῆς πατρίδος πολλῶν Ἑλλήνων λογίων καὶ μεγάλων τῆς Ἑλλάδος εὐεργετῶν, ἥς τὴν ἱστορίαν ἐπιχειρεῖ νὰ δια φωτίσῃ ὁ φιλόπονος καὶ πολυμαθὴς ἱεράρχης διὰ συμβολῶν, ὧν ἀπαρχὴν εὐοίωνον ἀποτελεῖ ὁ προκειμένος μετ' ἐπιμελείας καὶ φιλοκαλίας ἐπὶ ἀρίστου χάρτου ἐκτυπωθεὶς τόμος, ἀφιερούμενος εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ κώδικος τῆς ἐγγύτατα τῇ Μοσχοπόλει κειμένης ἱερᾶς μονῆς τοῦ

Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου (σσ. 23 — 120). Τοῦ κειμένου προτάσσονται σελίδες τινές περιέχουσαι τὴν βιβλιογραφίαν (σσ. ια' — ιδ') καὶ τέσσαρα κεφάλαια εἰσαγωγικά (σσ. 1 — 21), ἔπονται δὲ οἰονεὶ ἐν ἐπιμέτρῳ, ὑπολείμματα ἄλλου κώδικος ἀνεπιγράφου, ὃν εἶχε διεξέλθει ὁ συγγραφεὺς κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1895 καὶ ἐν ᾧ ἐσημειοῦντο πλὴν ἄλλων τὰ εἰς τὴν Ἱερὰν μονὴν ἀφιερῶματα καὶ ἀνεγράφοντο διάφοροι ὁμολογίαι ἰδιωτῶν καὶ ἄλλαι δικαιοπραξίαι (σσ. 127·149). Κατακλείδα τοῦ τόμου ἀποτελεῖ ὁ ἐπίλογος (σσ. 151 — 177), ἀκολουθοῦσι δὲ πίνακες τῶν ὀνομάτων (σσ. 179—188) καὶ τῶν περιεχομένων (σσ. 189 — 191) καὶ τῶν εἰκόνων (σ. 192) καὶ τῶν παροραμάτων (σ. 193).

Ἐν τοῖς εἰσαγωγικοῖς κεφαλαίοις ἐκτίθενται συντόμως ἐν μὲν τοῖς τρισὶ πρώτοις (σσ. 1 — 16) τὰ κατὰ τὴν Μοσχόπολιν ἀπὸ τε ἱστορικῆς καὶ τοπογραφικῆς καὶ ἔθνολογικῆς ἀπόψεως, ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν μέχρι τοῦδε περὶ τὴν ὀνομαστὴν τῆς Ἠπείρου πόλιν ἀσχοληθέντων καὶ ὑποδεικνύονται τὰ στοιχεῖα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων δύναται, ὡς γράφει ὁ συγγραφεὺς, « νὰ ἀναπαρασταθῇ ἡ ἀληθὴς, κατὰ τὸ δυνατόν, ἱστορία καὶ ἡ ἐν ταῖς διαφόροις ἐξελίξεισι φυσιογνωμία τῆς πόλεως, πάντοτε ἀπαραίτητος ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐκάστοτε συνθήκας τοῦ βίου, πρὸς τὸ ἐκάστοτε περιβάλλον, τὰς ἐκάστοτε καιρικὰς περιστάσεις, τὴν ἐκάστοτε τέλος ἀτμόσφαιραν, τὴν καὶ ἐνταῦθα οὐχὶ ἀμετάπτωτον, ἀλλὰ παραλλάσσουσαν, ἀναλόγως τῶν ἐν τῇ βασιλευούσῃ καὶ ταῖς περὶ βεζυρικαῖς περιφερείαις, τοῦ Βερατίου, τῆς Σκόδρας, τοῦ ἐν Μοναστηρίῳ Βηηλέρμπεη τῆς Ροῦμέλης, τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἄλλων μετατροπῶν τῶν πραγμάτων» (σ. 15). Ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ κεφαλαίῳ (σσ. 17 — 21) περιγράφεται μετὰ ποιητικῆς τινοῦ πνοῆς ἡ τοποθεσία τῆς Ἱερᾶς μονῆς τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ μονή, περὶ τῆς Ἰδρύσεως καὶ ἐξελίξεως τῆς ὁποίας ἐλάχιστα καὶ πενιχρὰ στοιχεῖα «ἤθελον περισωθῇ καὶ περιέλθῃ μέχρις ἡμῶν, εἰ μὴ ἡ πρόνοια ἐνός φιλοκάλου ἡγουμένου, καὶ ἐνός ἐτέρου τῶν χρόνων ἐκείνων λογίου, Μιχαὴλ τοῦ Γκόρρας ἢ Ὑπισχιώτου (1700 — 1790) περισυνέλεγεν, ἐσταχυολόγει, ὅσω ἦν δυνατόν, ἔνθεν κάκειθεν, καὶ κατεστρώννυε ταῦτα ἐν ἐπὶ τούτῳ κώδικι, περισωζομένῳ εὐτυχῶς ἐν τῷ Ἰδρύματι» (σ. 18). Ἐπειτα ἡ περιγραφή τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος κώδικος.

Τὸ κύριον τμήμα τοῦ ἔργου, ὡς ἐσημειώθη ἤδη, περιέχει τὸ κείμενον τοῦ κώδικος, ὅφ' ὃ ὑπάρχει πλῆθος σημειώσεων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν διασαφητικῶν καὶ ἐρμηνευτικῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ συμπληρωματικῶν καὶ κριτικῶν, αἵτινες λαμβάνουσι πολλὰκις μεγάλην ἔκτασιν καὶ ἐμφαίνουσι πολλαχού τὴν πολυμαθειαν καὶ τὴν ἐρευνητικότητα τοῦ συγγραφέως. Ἡ ἔκτασις ἰδίᾳ τῶν σημειώσεων δίδει εἰς τὸ σύνολον μᾶλλον τὸν χαρακτήρα διεξοδικοῦ ὑπομνηματισμοῦ ἢ κριτικῆς ἐκδόσεως κειμένου. Τὸ ὕφος τοῦ συγγραφέως καθόλου ἐπαγωγὸν καὶ σαφές παρουσιάζει ἐνιαχοῦ ρητορικὴν τινα μεγαλοπρέπειαν.

Ὁ κώδιξ εἶναι «μήκους καὶ πλάτους 0.41×0.37, σταχῶσεως δερματίνης καὶ κάλλιστα διατετηρημένος, ἔχει ἐν ὅλῳ φύλλα 179, ἐξ ὧν 50 μόνον γεγραμμένα, 124 ἄγραφα, καὶ 5 ἐξηρημένα, κατὰ τὴν διόρθωσιν ἴσως κεκομμένα, εἰ μὴ διὰ λόγους ἄλλους περιστάσεων καιρικῶν τρομοκρατίας, κριθέντα ἐξαιρέτᾳ» (σ. 18). Τὸν κώδικα χαρακτηρίζει ὁ ἐκδότης ἱεράρχης ὡς «πολύτιμον κειμήλιον, δι' ὅσα τε ἐν πολλοῖς λεπτομερῶς περισφῶζει, ἀφορῶντα τὰ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ εὐαγοῦς καθιδρύματος, καὶ δι' ὅσα τῆδε κάκεισε παρεπιπτόντως ἀναφέρει, χύοντα φῶς εἰς πολλὰ σκοτεινὰ τοῦ βίου τῆς πόλεως σημεία, οἷα π. χ. τὰ κατὰ τὴν δῆωσιν τοῦ 1769, τὰ τῆς καταστάσεως τῆς Ὀπά-

ρεως κατά τὸ 1822, καὶ διὰ τὰς λοιπὰς ἔτι σημειώσεις, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ἱστορίαν μέχρι τοῦ 1875, περίπου, ὡς καὶ ἕτερα τόσα». (σ. 19).

Ὁ κώδιξ περιέχει βραχὺν καὶ οὐχὶ ὄλως ἄσχετον πρὸς τὸ σύνολον τοῦ περιεχομένου τοῦ κώδικος πρόλογον, ὅστις τυγχάνει κατὰ τὸν ἐκδότην, «μεταγενέστερος κατὰ τι» εἰ καὶ ἰδιόχειρος, ἀντικατασταθέντος, ὡς φαίνεται τοῦ πρώτου καὶ ἀρχικοῦ, ἴσως διὰ λόγους περιστάσεων ἢ καὶ ἐτέρους, ὡς δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ τὸ ὅτι τὸ πρῶτον φύλλον εἶναι κεκομμένον. Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δῆλον γίνεται, ἀφηγεῖται, πῶς σμικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ἐν ἰδιωτικὸν προσευχητήριον ἐξειλίχθη εἰς τοιοῦτον εὐαγὲς ἴδρυμα, τίνες οἱ ἀρχικῶς συντέλεσαντες καὶ ἀναδειχθέντες κτίτορες, τίνες οἱ κατὰ καιροῦς διατέλεσαντες ἡγούμενοι, καὶ ὅποια ἢ εἰς ἀφιερῶματα ἢ ἄλλως ἐπιδειχθεῖσα προαίρεσις τῶν κατοίκων τῆς πλουτῆ καὶ εὐσεβεῖα ἐξιδιασμένη κομώσης τότε πόλεως» (σ. 21).

Μετὰ τὸ κείμενον τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ ἀνωμένου κώδικος, οὐτινος ἐγένετο μνεῖα ἀνωτέρω (σσ. 123 — 149), ὑπάρχει ὁ ἐπίλογος (σσ. 151 — 177), ἐν ᾧ ἐκτίθεται ὁ τρόπος, καθ' ὃν δαπάναις κυρίως πλουσιῶν ἀνδρῶν ἱδρύνοντο αἱ μοναὶ καὶ συνετηροῦντο διὰ συνδρομῶν καὶ ἀφιερωμάτων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ἀπέβαινον ἐστὶ φιλοξενίας καὶ περιθάλψεως τῶν ὁδοιπορούντων καὶ τῶν διωκομένων· ἐκτίθεται πρὸς τούτοις ἡ διοίκησις καὶ ἡ πρόοδος τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐξαιρεται ἐν ἐνθουσιῶδι κατακλειδί ἡ ἀκμὴ τῆς Μοσχοπόλεως, διὰ τοῦ μεγάλου καὶ πολυσχιδοῦς ἐσωτερικοῦ τε καὶ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν μεταναστεύσεων καὶ ἀποδημῶν, αἵτινες ἐκτεινόμεναι «ἀνά ὅλα τὰ τμήματα τῆς Αὐστρίας, Οὐγγαρίας, Τρανσυλβανίας καὶ Μολδοβλαχίας, ἀρχαιότερον δὲ καὶ ἀνά τὴν Βενετίαν, συνετέλεσαν ὡς οὐδὲν ἄλλο, ὥστε καθ' ὅλην τὴν περίοδον 1600 — 1769 ἡ πόλις νὰ προεξάρχη μέχρι σημείου ἀφαντάστου ὄλων σχεδὸν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡπείρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ πόλεων» (σ. 176).

Ὁ τόμος, ὅστις κοσμεῖται καὶ διὰ πολλῶν παλαιῶν καὶ νέων εἰκόνων, ἐπὶ στιλπνοῦ χάρτου, προσφέρεται τοῖς ἐρευνηταῖς «ὡς λιτὸν δοκίμιον ὕλην μόνον» κομίζον, κατὰ τὴν μετριόφρονα φράσιν τοῦ συγγραφέως, εὐχομένου ὅπως «παράσχη τοῦτο νύξιν καὶ ἀφορμὴν ἄλλοις, εἰς μείζονας καὶ ὑγιεστεράς ἐρεῦνας, ἐπὶ τῶν μερικωτέρων μάλιστα ἐκφάνσεων τῆς ἐξελίξεως τοῦ βίου τῆς παλαιδόξου, πολυπαθοῦς καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ ἐρειπιῶδι καταστάσει ὑπερηφάνου πόλεως». (σ. θ'). Ἀτυχῶς ὁ συγγραφεὺς δὲν μνημονεῖ ἐν τῷ προλόγῳ ὅποιαν ἔκτασιν καὶ σειρὰν θὰ λάβωσιν αἱ ὑπ' αὐτοῦ παρασκευαζόμεναι συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μοσχοπόλεως, ὧν πρώτη τυγχάνει, ὡς ἐγράφη ἤδη, ἢ ἐν τῷ προκειμένῳ τόμῳ, οὐ τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶ παντὶ τῷ ἐνδιαφερομένῳ διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐνδόξων πόλεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῶν ἀκμασασῶν κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς τῆς δουλείας χρόνους. Εὐχομαι δὲ ταχεῖαν τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου.

2. Ὁ καθηγητὴς Ἀντώνιος Κεραμόπουλος, τακτικὸν μέλος καὶ ἐπ' ἐσχάτων πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀθηνῶν, ἐξεφώνησε κατὰ τὴν πανηγυρικὴν αὐτῆς συνεδρίαν τῆς 29ης Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1938, τμῆμα τῆς μελέτης, ἣτις ἐδημοσιεύθη ἐν ἔτος ὕστερον ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω σημειουμένην ἐπιγραφὴν. Ἐξ ἀφορμῆς προχείρων δημοσιεύσεων τῶν κυρίων σημείων τῆς μελέτης, αἵτινες ἐγένοντο ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, βραχὺ μετὰ τὴν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἀνακοίνωσιν αὐτῆς, ρουμανικαὶ ἐφημερίδες διεξήγαγον μᾶλλον ἢ ἥττον δριμεῖαν ἐπίθεσιν ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν

κατά τοῦ Ἑλληνοσ κατακτητοῦ, ὑπερβαίνουσιν ἐν πολλοῖς, ὡς ἐγὼ αὐτὸς ἐξ ἀναγνώσεως ἄρθρων τινῶν ἐπέισθη, τὰ ἐν ταῖς ἐπιστημονικαῖς συζητήσεσι θεμιτὰ ὄρια τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς καλῆς πίστεως. Ἡ διεξαχθεῖσα τότε δημοσιογραφικὴ πολεμικὴ εἶχεν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὸν χαρακτήρα μᾶλλον προχείρου καὶ προκατελημμένης ἐθνολογικῆς καὶ πολιτικῆς συζητήσεως ἢ αὐστηρᾶς ἐπιστημονικῆς κρίσεως. Ὡς ἐξῆς χαρακτηρίζει, ἐν τῷ προλόγῳ (σσ. 5 — 6), τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνον τῶν ρουμανικῶν ἐφημερίδων ὁ συγγραφεὺς. « Ἡ *Neamul Românese* ἐκάλεσεν εἰς τὰς στήλας τῆς ἐπιτήδειον συναγεμῶν πάντων τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Κουτσοβλάχων. Καὶ προσῆλθον ἐπὶ τέσσαρας μῆνας πλὴν τινῶν ἐπιστημόνων πολλοὶ διδάσκαλοι ἢ δημοσιογραφοῦντες καθηγηταὶ καὶ ζωηροὶ σπουδασταὶ παντοίων ἐπιστημῶν καὶ ἀρχιτέκτονες καὶ ἔμποροι καὶ λοιποὶ, ὀλόκληρον κύμα θωπευομένης καὶ ὑποθαλαπομένης ἀμαθείας, ἡμιμαθείας καὶ πλάνης, καὶ ἔγραψαν ἄρθρα καὶ ἔκαμαν διαλέξεις καὶ ραδιοφωνικὰς ἐκπομπὰς ἄνευ οὐδενὸς ἐπιχειρήματος καὶ χωρὶς ν' ἀναιρέσωσιν οὐδὲν τῶν ἐμῶν ἐπιχειρημάτων. Ἐλοιδῶρθησαν ὅμως ἐμέ, ὕβρισαν δὲ γενικώτερον, πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀμοιβαίων φιλικῶν σχέσεων, τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὅπερ ἐγέννησεν αὐτοὺς, καὶ οὕτω ἀνενέωσαν πρὸς τὴν φιλιστορὰ ἐφημερίδα τὴν πίστιν τῶν, ἀποδείξαντες, ὅτι καὶ ἔθυσαν εἰς τὰ εἶδῶλα καὶ ἔσπεισαν καὶ ἐγεύσαντο τῶν θυμάτων» (σ. 6, 5).

Ἡ μελέτη, ἥς τὴν ἐκτύπωσιν ἀνέβαλλεν ὁ συγγραφεὺς, ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει, ὁ κατ' αὐτοῦ ἐπίμονος δημοσιογραφικὸς ἀγῶν, « ἀφορῶσα, ὡς αὐτὸς οὕτως παρατηρεῖ, ζητήματα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας κυρίως, ἐγράφη καθηκόντως καὶ ἐκ καθαρᾶς ἐπιστημονικῆς πεποιθήσεως, ἔστω καὶ ἂν, καταλήγουσα εἰς ἐθνολογικὰς πραγματικότητας, εἶναι διὰ τοῦτο εὐδιάβλητος εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μὴ σκεπτομένων ἐπιστημονικῶς» (σ. 6).

Περὶ τὸ θέμα τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς γλώσσης τῶν Κουτσοβλάχων ἡσυχολήθησαν πολλοὶ Ἑσπέριοι (« Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ καὶ ἄλλοι) καὶ Ἀνατόλιοι σοφοὶ (Σέρβοι καὶ ἰδιαίτατα Ρουμᾶνοι), ἐλάχιστοι ὅμως, ὡς μὴ, ὤφειλεν, Ἕλληνας. (Αὐτοτελῶς ὁ Μιχαὴλ Χρυσόχοδος, ἐν τῷ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν « Βλάχοι καὶ Κουτσοβλάχοι» καὶ ὑπ' ἀριθ. 58 τεύχει τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.) Τὸ κενὸν τοῦτο τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ γραμματείας, ἀναγόμενον εἰς οὐχὶ ἀσήμαντον σημεῖον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, ἠθέλησε νὰ πληρῶσῃ διὰ τῆς προκειμένης μελέτης ὁ εὐρυμαθὴς καθηγητὴς.

Ἡ ἐμβριθὴς καὶ ἐπὶ πολλῇ πρωτοτυπίᾳ διακρινομένη μελέτη, μετὰ πολλῆς δὲ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐκτετυπωμένη, διαιρεῖται εἰς δύο τμήματα.

Ἐν τῷ πρώτῳ τμήματι (σσ. 7 — 75) ἐκτίθενται τὰ περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς γλώσσης καὶ τῆς φυλετικῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσοβλάχων καὶ μνημονεύονται αἱ περὶ Βλάχων γνῶμαι τῶν βυζαντινῶν συγγραφέων (Κεκαυμένου-Χαλκοκονδύλη, Ζωναρᾶ, Κιννάμου, (σσ. 22 — 27), οἵτινες χωρὶς νὰ ἔχωσιν « ἄληθῆ τινα ἱστορικὴν παράδοσιν » « ἐκφράζουσιν ἰδίως γνῶμας ἐρμηνευτικὰς », ὡς καὶ αἱ περὶ Δακορρομάνων, Βλάχων καὶ Κουτσοβλάχων καὶ περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν θεωρίαι τῶν νεωτέρων (Rösler, Jirecek, Thomaschek, Jorga, Capidan, Mutafciou καὶ ἄλλων, σσ. 28 — 65). Ἐν τε τῷ κειμένῳ καὶ κυρίως ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι γίνεται ἔλεγχος τῶν ἐλαττωμάτων τῶν ξένων θεωριῶν. Ὁ συγγραφεὺς φρονεῖ ὅτι συμφῶνως πρὸς τὰ ἐν τῷ πρώτῳ τμήματι ὑπ' αὐτοῦ ἐκτιθέμενα « πᾶσα γενομένη ἀπόπειρα ἐθνολογικῆς ἢ ἱστορικῆς ἐρμηνείας τῶν Βλάχων μας ἢ ὑπῆρξεν ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν

Ιστοριάν ἢ τὰς ἱστορικὰς ἀρχάς, ἐνίστε δὲ καὶ τὴν λογικὴν, ἥ, ἀντὶ νὰ μᾶς φωτίσῃ, ἐσώφρευσεν ἀπορίας καὶ ἐρωτήματα ἀναπάντητα καὶ προβλήματα ἄλυτα καὶ ἐπολλαπλασίασε τὰς δυσχερείας. Προέκυψαν ὅμως ἐκ τοῦ σκότους τούτου τὰ ἐξῆς δύο ἀρνητικὰ ἀλλὰ καθαρὰ πορίσματα, ἅτινα ἀπεστένωσαν τὸ ἔδαφος τῆς ἐρεῦνης... Ταῦτα εἶναι: α) ὅτι οἱ Βλάχοι ἡμῶν δὲν εἶναι Ἴταλοί, β) ὅτι οἱ Βλάχοι ἡμῶν δὲν εἶναι Δακορρουμᾶνοι» (σ. 71). Σημειωτέον ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ τμήματος τούτου ὁ συγγραφεὺς παραβάλλων τὸ παρ' ἡμῖν ὄνομα «Βλάχοι» πρὸς ὅμοια ὀνόματα ὑπάρχοντα ἐν πολλοῖς τόποις τῆς Εὐρώπης (Walachen, Welschen, Walliser, Wallons, Welshmen) καὶ πρὸς τὸ σημιτικῆς προελεύσεως «Φελλάχοι» (ἀραβικὸν *fellâh*, ὅπερ σημαίνει γεωργόν), ἐκφράζει τὴν εἰκασίαν ὅτι «ἡ λέξις αὕτη ὡς σημιτικὴ ἦτο δυνατόν νὰ διαδοθῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν, ἔνθα ἦσαν ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων πολλοὶ Σημίται ἢ Ἑβραῖοι, νὰ ληφθῆ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων καὶ διαδοθῆ περαιτέρω εἰς τὸ λοιπὸν κράτος αὐτῶν. Ἡ μορφή, ὅφ' ἦν διεδόθη, εἶναι ὡς συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀκοῆς τῶν ἀλλογλώσσων Ἑλλήνων ἢ Ρωμαίων ἢ ἄλλων ἀξιωματικῶν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους, καὶ διεδόθη ὡς λαϊκὴ ὀνομασία τῶν ἐγκατεστημένων ἐπὶ τόπου στρατιωτῶν, οἵτινες ἦσαν συγχρόνως καὶ γεωργοὶ τῶν ὑπὸ τοῦ κράτους παραχωρουμένων εἰς αὐτοὺς γαιῶν. Κατὰ ταῦτα τὸ ὄνομα Βλάχος δὲν δηλοῖ ἄνθρωπον ἀνήκοντα εἰς ἔθνος ἢ φυλὴν ὠρισμένην, ἀλλ' ἄνθρωπον ἔχοντα ὠρισμένην ἀσχολίαν καὶ, γενικώτερον, ἰδιότητα, δυνάμενον δὲ ν' ἀνήκῃ εἰς οἰονδήποτε ἔθνος» (σσ. 11 — 13), ὡς διέγνω ἤδη καὶ ὁ AnceI (*Géographie des frontières*, 1938, σ. 14).

Ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι τοῦ ἔργου (σσ. 75 — 109) ἐπιθυμῶν ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἀντίκρουσιν τῶν ξένων θεωριῶν νὰ εὕρῃ, τί εἶναι οἱ παρ' ἡμῖν Βλάχοι, ἐξετάζει τὰ περὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν, ἧτις εἶναι θυγάτηρ τῆς λατινικῆς καὶ ἀνασκοπεῖ «τὰς τύχας τῆς ἡμετέρας χώρας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ρωμαιοκρατίας, ὅτε ἐπεδήμησεν ἡ γλῶσσα αὕτη παρ' ἡμῖν» (σ. 75). Ὁρμώμενος δὲ ἐκ τῆς ἀρχῆς, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὁποίας προσάγει πολλὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους «οἱ φρουροὶ τῶν ὄρέων τῆς Μακεδονίας ἦσαν ἐντόπιοι, ἐχρησιμεποιοῦντο δὲ πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας καὶ πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ὁδῶν καὶ κλεισωρειῶν ἀπὸ ληστῶν ἐγγωρίων ἢ ἀπὸ πάσης ἐπιδρομῆς ἀνθρώπων κακοποιῶν ἐκ γειτονικῶν χωρίων πτωχότερων ἢ κατωτέρου πολιτισμοῦ καὶ ἐπιρρεπῶν πρὸς ληστρικὰς πράξεις», (σ. 95) καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Βλάχοι «εἶναι Ἑλληνες ἀποβαλόντες τὴν γλῶσσαν, τὸσον Ἑλληνες ὅσον οἱ ἀποβαλόντες τὴν γλῶσσαν Μικρασιάται πρόσφυγες. Ἡ λατινογλωσσία των δὲ δηλοῖ, ὅτι πιθανώτατα, οἱ πλεῖστοι τούλάχιστον, ἐγκαθίσταντο εἰς τὰ ὄρη ὡς *veterani* ἢ *evocati*, ἦτοι ἀφ' οὗ εἶχον ἤδη ἐκμάθει τὴν λατινικὴν γλῶσσαν ἐν τῷ στρατῷ» (σ. 95).

Ἀλλαχοῦ δὲ χαρακτηρίζονται «φυλετικῶς οἱ Κουτσόβλαχοι πιθανῶς ὡς οἱ καθαρῶτατοι (!) τῶν Ἑλλήνων, ἐπεὶδὴ ἦσαν οἱ ὀλιγώτερον προσίτοι εἰς ἐπιμειξίαν, ὡς καὶ τινες ἄλλοι Ἑλληνες ἀποκέντρων πτωχῶν μερῶν». Καὶ τερματίζεται ἡ πραγματεία, ἢ πολλὰς πρωτοτύπους, ἀλλὰ καὶ τινὰς παραδόξους γνώμας περιέχουσα, ἃς δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀρμόδιος νὰ κρίνω, ἔτι δ' ὀλιγώτερον νὰ ἐπικρίνω, διὰ τῶν ἐξῆς. «Οὕτω ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἱστορίας καθωρίσαμεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ οἰκογενεῖᾳ τὴν θέσιν τῶν Ἑλληνοβλάχων, λαοῦ ὑγιοῦς, εὐφροῦς καὶ ἀνδρείου, συμπαθεστάτου δὲ καὶ ἀγαπητοῦ, ὡς εἶναι ἀγαπητοὶ οἱ τραυματῖαι τοῦ πολέμου. Εἰς τοὺς προαιωνίους τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀγῶνας οἱ Βλάχοι πλὴν τῶν ἄλλων ταλαιπωριῶν, ἃς ὑπέστησαν, ἐτραυματίσθησαν εἰς

τὴν γλώσσαν, γενόμενοι οὕτω τραυματῖαι τῶν ἔθνικῶν πολέμων καὶ παλαιότατοι 'παλαιοὶ πολεμισταὶ' » (σ. 109).

Τῇ πραγματείᾳ ἔπονται δύο παραρτήματα (σσ. 111 — 119 καὶ 120 — 144), ἐν οἷς προσκομίζονται ἐπιχειρήματα πρὸς ἐνίσχυσιν ὠρισμένων πορισμάτων τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης μελέτης. Τὰ ἐν τοῖς παραρτήμασι τούτοις γραφόμενα ὡς καὶ τὰ ἐν ταῖς πλουσιωτάταις σημειώσεσιν, ὧν ἡ ἔκτασις εἶναι ἐνίοτε ἀσυνήθως δυσανάλογος πρὸς τὸ κείμενον τῆς πραγματείας, καθιστῶσι προφανῆ τὴν εὐρυμάθειαν καὶ τὴν πολυπραγμοσύνην τοῦ διακεκριμένου συγγραφέως. Ἀποτελοῦσι βεβαίως ἐν πολλοῖς πλεονέκτημα, ἴσως ὁμως ἐν τισι καὶ μειονέκτημα τοῦ ἔργου, διότι οὕτω περισπᾶται ἐνίοτε ἀκαίρως ἢ προσοχῇ τοῦ ἀναγνώστου, ὅστις ὑποβάλλεται εἰς ἐξαιρετικὸν κόπον προσπαθῶν νὰ διακρίνη τὰ χρησιμώτερα καὶ ἀναγκαῖα τῶν ὀλιγώτερον χρησίμων. Διαισθανόμενος τοῦτο ὁ συγγραφεὺς δικαιολογεῖται ἐν τῇ πρώτῃ σημειώσει (σ. 7), διότι εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ περιστείλῃ τὴν ὕλην τῆς μελέτης εἰς τὰ ὄρια διαλέξεως καὶ νὰ παραπέμψῃ εἰς τὰς πολυαρίθμους ὑποσημειώσεις καὶ τὰ δύο παραρτήματα « πολλοὺς συλλογισμοὺς, οὗ ἕνεκα διεσπάσθη πῶς τὸ περιεχόμενον, προέκυψαν δ' ἀναγκαίως καὶ τινες παλιλλογίαι. Ὁ ἀναγνώστης παρακαλεῖται νὰ συγχωρήσῃ τούτο ».

Τελευταῖων ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀνέγνων μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως τὸ περισπούδαστον ἔργον, οὗ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ συνιστῶ παντὶ τῷ ἔχοντι διαφέρον εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸ πολυθρύλητον ζήτημα περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσοβλάχων, ὅπερ θ' ἀπασχολήσῃ ἀναμφιβόλως καὶ ἄλλους συγγραφεῖς ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Κ. ΒΙΖΟΥΚΙΔΗΣ

Ἰωάννου Κ. Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνας (1796 - 1832). Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη ἀριθ. 1. Θεσσαλονίκη 1940. Σελ. ιε' + 297.

Τὸ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν βραβευθὲν τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Ἰωάννου Βασδραβέλλη εἶναι ἡ πρώτη συστηματικὴ μελέτη ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, μὲ τὸ ὅποιον ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καταγίνεται. Ὁ κ. Βασδραβέλλης εἰργάσθη μὲ εὐσυνειδησίαν, ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμόν, ἔλαβε δὲ ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅλους τὰς εἰς αὐτὸν προσιτὰς ἐκδεδομένας καὶ μὴ ἱστορικὰς πηγὰς καὶ τὰ σχετικὰ βοηθήματα.

Εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν ἐξετάζει δι' ὀλίγων τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν ἄρματωλῶν καὶ κλεφτῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τὴν ἐπίδρασιν, ἣν εἶχον ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας αἱ παροικίαι τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν Αὐστρίαν, Οὐγγαρίαν καὶ τὰς παραδουναβίους ἡγεμονίας. Εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον πραγματεύεται τὴν δρᾶσιν τῶν Μακεδόνων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρήγα μέχρι τῶν παραμονῶν τῆς Ἐπαναστάσεως. Εἰς τὰ ἄλλα κεφάλαια (Β' - ΣΤ'), ὑπὸ τύπον βιογραφικῶν τῶν κυριωτέρων Μακεδόνων ἀγωνιστῶν, ἀφηγεῖται ἱστορικὰ γεγονότα ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς, τοῦ Βερμίου, τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν Μακεδόνων πολεμιστῶν «εἰς τὴν πέραν τοῦ Ὀλύμπου Ἑλλάδα» μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐπανάστασεως ἐν Μακεδονίᾳ. 42 παρατιθέμενα ἀνέκδοτα μέχρι τοῦδε ἔγγρα-